

یکی دات یہ نان سیاہی انجیر
 کہ خدای قدیم کہن سکن
 بے ہوشو گوشتن بے عقل دنان
 بوجہ پستان راز نہانے
 ہم ضعیف پیری و بطور انداختن
 دانای دانشمند روی روزگار
 گرت ہم فام افلاطون بردن
 سپای غم دیم دام زانش سندن

یکی دات صابون یک دات خمیر
 تا آخر یکی پرکا لشت
 داتس ای یاران گردی بپسین
 مانکہ بمانو جمی دنیای فانی
 یہ دم خوگن چون رنگش بافتن
 وانفن صدق کاروان کاران
 نکاری ز کردی بچکس نکر دن
 قادر چون اولک عقلش برگزند

یہ کتب بخط خود حقیر زشتہ شکر
 بعد از خود بہ فرزند عزیز محمد تعلق دارد
 شکر تہ ربیع
 ان ایگانہ گاہی بہ فائزہ دایست

یاران ذوالحجہ ان عقلش نمندن

آنہ غم فام بہ تاراج سندن

تحریر شدہ در تاریخ ۱۷ شعبان المعظم

۱۳۷۸

بجس

یادگار بنامہ

شکر تہ ربیع

۱۳۳۷